

Förståelse, den mest genuina formen av kärlek Den kristnes ansvar gentemot sin medmänniska

Varje gång som Metropolit Kyprianos besöker Stockholms Ortodoxa stift anordnas en s.k. Synaxis, en samling då han talar om det Ortodoxt kristna andliga livet utifrån en text och ger möjlighet till de närvarande att dela med sig av sina erfarenheter inom ämnet, uttrycka frågor och undringar och det utvecklas en intressant dialog och fördjupning av ämnet.

Inledning

Vi har alla vårt kors att bära, dvs de svårigheter vi har i vårt liv, vilket vi talat om i vår homilia på morgonens liturgi. När vi har svårigheter har vi behov av att någon ser oss och kan höra på våra problem och ge oss tröst och förståelse.

Det är brist på det i vårt samhälle idag. Det finns ofta ingen gemenskap mellan människor inom familjen, i en social krets eller på arbetsplatsen. Alla har blivit individualiserade och tänker mest på sig själva, sina egna problem och svårigheter.

Om någon öppnar sitt hjärta för oss för att tala om sina problem lyssnar vi ofta endast med otålighet och vill att de ska avsluta vad de säger snarast möjligt. Det råder kyla, övergivenhet, bitterhet och en stor klyfta existerar mellan människor.

Men det behövs inte mycket för att hjälpa en människa i

nöd i vår närhet genom att ge dem vår förståelse och vårt leende. Alla människor är Guds avbild, hur svåra och fallna de än verkar. Det finns ett grekiskt ordspråk som lyder: "Om vi rör vid en igelkott som är full av taggar med ömhet och mildhet, så kommer inte en enda tagg att sticka oss".

Text: Ett förödande uppskjutande

Demetrios, en from och medveten kristen äldre man som var kyrkvaktmästare, gick en dag hemifrån för att möta sin biskop för att prata om något problem de hade i hans församling. På vägen mötte han en bekant, en ung man som såg förvirrad och oredig ut, med rufsigt hår och förtvivlan i blicken. Demetrios blev förbluffad och frågade:

"Vad är det med dig, Georgios, hur är det fatt?"

Den andre bröt ihop.

"Låt mig vara, Demetrios, jag står inte ut längre hemma. Jag ska gå och dränka mig."

"Vad är det du säger?" svarade Demetrios.

"Det som jag säger till dig!" Har du lite tid så att jag kan få lätta mitt hjärta för dig?"

Tyvärr övervägde Demetrios inte väl det som hände och han svarade:

"Jag kan lyssna på dig, min vän, men nu har jag ett möte med biskopen. Vill du att vi träffas på kaféet i eftermiddag?"

Den andre svarade honom besviket med ett torrt:

"Då kan det vara..."

* * *

På eftermiddagen återvände kyrkvaktmästaren hem till sig och hans fru satte fram mat åt honom. Medan han åt ringde telefonen. Han fru lyfte luren och det hon hörde fick henne att bli stel av förskräckelse. Vaktmästaren blev orolig och undrade vad som stod på. Hon svarade:

”De berättade att Georgios dränkt sig i dammen. För en liten stund sedan hittade de honom drunknad.”

Om en blixtnedslag hade slagit ner på den kristne mannen hade det omskakats honom mindre.

”Jag dödade honom!” ropade han till sin fru och grät i förtvivlan. Hon försökte förgäves att trösta honom.

”Varför sköt jag upp att lyssna på honom? Biskopen skulle inte ha tagit illa upp om jag hade förklarat för honom varför jag var sen.”

Demetrios biktade händelsen för flera andliga fäder. Han fick syndaförlåtelse men samvetsförebåelserna förföljde honom hela hans liv.

Låt oss lära oss av vad som hänt denne kristne man och låt oss engagera oss i vår nästas själsliga behov medan vi ber om Guds upplysning och nåd så att vi kan ge förståelse, tröst och praktisk hjälp.

Efter att Metropoliten Kyprianos berättat denna text, överlämnade han ordet till de närvarande och flera delade med sig av liknande erfarenheter från sitt vardagliga liv, på arbetsplatser och i hemmen, vilket gav praktiska exempel på hur vi lär oss hur vi bör och inte bör agera i sådana situationer.

Metropolitens avslutande kommentarer och slutsatser

Vi har ett ansvar som kristna gentemot våra medmänniskor och bör vara uppmärksamma på de signaler som de sänder ut som kan vara ett rop på hjälp. Många gånger kan vi befinna oss i dilemman vad vi ska göra, om vi ska hjälpa eller inte. Det är lätt att vi först tänker på vår egen bekvämlighet. Om vi lyssnar på vårt hjärtas inre röst och hjälper och lyssnar på en medmänniska skänker oss detta en stor andlig glädje efteråt, vilket flera av de närvarande intygade av erfarenhet.

Vi agerar ofta förnuftsmässigt, men som kristna måste vi överträffa det förnuftsmässiga tänkandet och agera

med Evangeliet som grund. Som i detta fall tänkte mannen på att biskopen väntade på honom därför sköt han upp mötet med vännen som hade behov att prata. Efteråt kunde han se att om han agerat med Evangeliet som grund och satt kärleken i första hand och inte förnuftet, så skulle biskopen förmodligen inte ha tagit illa upp för att han inte kom om han hade förklarat varför och vännens självmord kunde ha undvikits.

När någon offerar sig och ger sin tid och förståelse till en behövande broder vinner även den som ger. Det sker genom att han tömmer sig själv på sitt eget jag och ger plats åt kärleken till en broder. På så sätt vidgar han sitt hjärta så att det blir mer mottagligt för Kristi kärlek.

Vi kan inte kräva att andra ska visa oss förståelse och älska oss. Vi kan bara själva visa dem förståelse och kärlek. Om vi odlar självförebåelse och ödmjuka tankar utan att döma dem som inte visar oss förståelse kommer vi att finna frid inom oss och Gud kommer att göra deras hjärtan mjuka gentemot oss.

Det är viktigt att medvetandegöra detta så att vi är beredda på hur vi ska handla om vi hamnar i en sådan situation. Vi är ansvariga för våra medmänniskor.

